

мамини думи, чувствувамъ и нѣкаква приятность... — Нѣма ли сега да ида още нейде да посуровакамъ, мамо? — Мигаръ не си се наситилъ още? Стига толкова! Сега ще дойде баща ти да пладнуваме, а следъ пладне, нали знаешъ, не се суруква вече. — Ами пржчката? Сложи я тамѣ подъ куно-стаса. — Оставямъ я нѣкакъ безъ сърдце. И хвърлямъ къмъ нея съжалителенъ погледъ. Повече отъ разцѣфтенитѣ ѣ пжпки сж изпадали. Нѣкои отъ клончетата ѣ сж поломени. — Горкичката ми сурукварка, колко е погрознѣла! — Ехъ, нищо, тя си свърши работата, — успокоява ме мама. — Дай Боже животъ и здраве, кумецътъ Стоянъ догодина ще ти донесе друга още по-голѣма и още по-хубава...

